

1

SIMON

Ik loop in mijn eentje naar de bushalte.

Er is altijd gedoe over mijn papieren als ik vertrek. De hele zomer mogen we niet eens zonder schriftelijke toestemming van de koningin en zonder begeleiding naar de supermarkt, maar tegen de herfst meld ik me gewoon af bij het opvanghuis en vertrek.

‘Hij gaat naar een bijzonder internaat,’ legt een administratief medewerkster aan een collega uit als ik wegga. Ze zitten in een hokje van plexiglas en ik schuif mijn papieren door een gleuf in de wand. ‘Een school voor hopeloze lastpakken,’ fluistert ze.

De ander kijkt zelfs niet op.

Zo gaat het altijd in september, al zit ik nooit twee keer in hetzelfde tehuis.

De eerste keer, toen ik elf was, haalde de magister me zelf op. Maar het jaar daarna zei hij dat ik wel alleen naar Watford kon: ‘Je hebt een draak verslagen, Simon. Dan kun je ook wel in je eentje een lange wandeling en een paar busritten aan.’

Het was niet mijn bedoeling geweest om die draak te doden. Die

had me geen kwaad gedaan, denk ik. (Ik droom er nog wel eens van. Hoe het vuur hem van binnenuit opvrat, zoals de schroeiplek van een sigaret papier opvreet.)

Ik kom bij de halte en eet een pepermuntje terwijl ik op de eerste bus wacht. Daarna moet ik op een andere bus overstappen. Vervolgens met de trein.

Eenmaal in de trein probeer ik te slapen, met mijn tas op schoot en mijn voeten op de bank tegenover me, maar een man een paar rijen achter me zit aldoor naar me te kijken. Ik voel zijn ogen in mijn nek branden.

Kan zomaar een viezerik zijn. Of de politie.

Of het is een premolarenjager die weet dat er een vette prijs op mijn hoofd staat. ('Dat heet premiejager,' verbeterde ik Penelope de eerste keer dat we tegen zo iemand moesten vechten. 'Nee, premolaren,' antwoordde ze. 'Ze mogen je kiezen houden als trofee.')

Ik ga in een ander treinstel zitten en doe geen moeite meer om te slapen. Hoe dichterbij Watford ik kom, hoe onrustiger ik word. Elk jaar overweeg ik om uit de trein te springen en mezelf het laatste stuk naar school te toveren, ook al raak ik dan in coma.

Ik zou een 'Opschieter' over de trein kunnen uitspreken, maar die spreuk is in de gunstigste omstandigheden al riskant en mijn eerste bezweringen van het schooljaar zijn altijd ontzettend link. Het is de bedoeling dat ik 's zomers oefen met kleine, voorspelbare formules als er niemand in de buurt is. Zoals het aandoen van nachtlampjes. Of appels veranderen in sinaasappels.

'Tover je knopen en vetes dicht,' opperde juf Plausibelf. 'Van die dingen.'

'Ik heb maar één knoop,' zei ik, en bloosde toen ze naar de gulp van mijn broek keek.

'Gebruik je magie dan voor huishoudklusjes,' zei ze. 'De afwas. Zilver poetsen.'

Ik vertelde juf Plausibelf maar niet dat ik 's zomers mijn eten op wegwerpborden krijg, met plastic vorken en lepels (nooit messen).

Ook deze zomer heb ik mijn toverkunsten niet geoefend. Dat is

oersaai. En zinloos. Je hebt er niks aan. Van oefenen word ik geen betere magiër, ik barst alleen...

Niemand weet waarom het zo werkt met mijn magie. Waarom die als een bom barst, in plaats van langzaam door me heen te stromen als een beekje, of hoe dat dan ook werkt bij de anderen.

‘Weet ik veel,’ zei Penelope toen ik vroeg hoe de magie bij haar voelt. ‘Als een bron binnenin me, denk ik. Een put die zo diep is dat ik me de bodem niet eens kan voorstellen. Ik laat dan ook geen emmers neer, maar concentreer me erop dat alles meteen omhoog moet komen. En zolang ik gefocust blijf komt het ook, net zoveel als ik nodig heb.’

Penelope blijft altijd gefocust. En ze beschikt over een grote macht.

Agatha niet. Niet zó groot, in elk geval. En Agatha praat niet graag over haar magie.

Maar op een keer, met Kerstmis, hield ik haar wakker tot ze moe en suffig werd en me vertelde dat een bezwering uitspreken haar het gevoel gaf dat ze een spier spande en die aangespannen hield. ‘Als bij de *croisé devant*,’ zei ze, ‘snap je?’

Ik schudde van nee.

Ze lag op een wolvenvacht voor de open haard, opgekruld als een mooie kat. ‘Dat is een ballethouding,’ zei ze. ‘Het voelt alsof ik zo lang mogelijk in die positie blijf.’

Baz zei dat het voor hem op het afstrijken van een lucifer leek. Of als een trekker overhalen.

Niet dat hij me dat wilde vertellen. Het ontglipte hem toen we in ons vijfde jaar tegen de chimaera in het bos vochten. Die had ons in het nauw gedreven en Baz had niet genoeg macht om hem alleen te verslaan. (Zelfs de magister heeft niet genoeg macht om in zijn eentje een chimaera te bestrijden.)

‘Doe het, Snow!’ schreeuwde Baz tegen me. ‘Doe het. Zet aan, Crowley-z’n-fiets. Nu.’

‘Dat kan ik niet,’ zei ik. ‘Zo werkt het niet.’

‘Nou en of wel.’

‘Ik kan het niet zomaar aanzetten,’ zei ik.

‘Probéér het.’

‘Ik kán het niet, verdomme.’ Ik maaide met mijn zwaard in het rond – op mijn vijftiende was ik al best goed met een zwaard – maar de chimaera had geen lijf. (Dat is dus altijd weer mijn stomme pech. Zodra je een zwaard draagt, blijken al je vijanden uit nevel en spinrag te bestaan.)

‘Doe je ogen dicht en strijk een lucifer af,’ zei Baz. We probeerden ons achter een rotsblok te verbergen. Baz gooide er de ene spreuk na de andere tegenaan. Hij zong ze bijna.

‘Wat?’

‘Dat zei mijn moeder altijd,’ zei hij. ‘Strijk in je hart een lucifer af en steek het brandhout aan.’

Bij Baz is alles vuur. Het is een wonder dat hij me nog niet opgefikt heeft. Of me op de brandstapel heeft gegooid.

Toen we in de derde zaten vond hij het leuk om met een Viking-begrafenis te dreigen. ‘Weet je wat dat is, Snow? Een brandend vlot in zee met jou erop. We laten jou in Blackpool afvaren, zodat al je chique Normaalvrienden erbij kunnen zijn.’

‘Tief op,’ zei ik dan en ik deed mijn best hem te negeren.

Ik heb nog nooit van mijn leven Normaalvrienden gehad, chic of niet. Iedereen in de Normaalwereld loopt met een boog om me heen, als het even kan. Penelope zegt dat ze mijn macht ruiken en instinctief afstand houden. Zoals honden die hun baas niet willen aankijken. (Niet dat ik iemands baas ben, zo bedoel ik het niet.)

Maar goed, met magiërs werkt het dus omgekeerd. Ze houden van de geur van magie: ik moet alles op alles zetten als ik wil dat ze me haten.

Tenzij ze Baz zijn. Die is er immuun voor. Misschien heeft hij weerstand tegen mijn magie opgebouwd omdat hij al zeven jaar lang elk trimester een kamer met me deelt.

Die avond dat we tegen de chimaera vochten, bleef Baz net zo lang tegen me schreeuwen en schelden tot ik barstte.

Een paar uur later werden we wakker in een zwartgeblakerde kuil. De rots waarachter we ons verscholen hadden was vergruisd en de

chimaera was verdampt. Of misschien was hij gewoon verdwenen.

Baz was ervan overtuigd dat ik zijn wenkbrauwen had afgeschroeid, maar in mijn ogen zag hij er goed uit. Geen haartje zat verkeerd.

Typisch Baz.